

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného advokátem Mgr. Janem Vargou se sídlem Praha 2, Fügnerova 1808/3, proti žalované: **Vyšší přezkumná komise u Ministerstva obrany**, se sídlem v Hradci Králové, adresa pro doručování Sekce legislativní a právní Ministerstva obrany, Odbor pro právní zastupování, Praha 6, náměstí Svobody 471, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2010, č. j. 16-9/2010-2280/HK, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2014, č. j. 5 Ad 29/2010 – 42,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2014, č. j. 5 Ad 29/2010 – 42 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované pro nepřipustnost. Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2010 zamítla žalovaná podle § 30 odst. 4 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád odvolání podané žalobcem a potvrdila rozhodnutí Přezkumné komise u Ústřední vojenské nemocnice Praha k osvědčení o nemoci č. 194/2006 vydanému dne 7. 12. 2006 jak v části stanovení zdravotní klasifikace Neschopen, tak v části posouzení souvislosti jednotlivých poruch zdraví s výkonem vojenské služby.

Městský soud v Praze při posouzení věci vycházel ze skutečnosti, že předmětem správního řízení bylo posouzení zdravotního stavu žalobce za účelem zjištění jeho způsobilosti vykonávat vojenskou činnou službu. Zabýval se proto otázkou, zda rozhodnutí žalované nepodléhá výluce ze soudního přezkumu podle § 70 písm. d) s. ř. s. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2009, č. j. 3 Ads 81/2009 - 75 pak dospěl k závěru, že v obecné rovině takovéto rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť samo sobě zakládá překážku výkonu povolání, žalobce však napadl toto rozhodnutí pouze v té části,

kteřá pojednává o souvislosti zjištěných zdravotních postižení s výkonem vojenské služby, a na tu již vyluka podle citovaného ustanovení s. ř. s. dopadá v plném rozsahu.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v návaznosti na písmeno e), tedy z důvodu nezákonnosti odmítnutí návrhu v důsledku nesprávného posouzení procesní právní otázky. Konkrétně namítl, že žalobou napadl všechny výroky předmětného rozhodnutí žalované, byť se v odůvodnění zaměřil více na posouzení souvislosti zdravotního postižení s výkonem vojenské služby, v bodu A 4 podané žaloby však zdůraznil, že podle názoru MUDr. B. H. obsaženého v jeho odborném nálezu ze dne 16. 10. 2010 není rozhodnutí žalovaného řádně podložené a diagnóza, pro kterou byl pan B. uznán za neschopného výkonu vojenské služby a klasifikován neschopen D, není dostatečně doložena lékařskými zprávami.

Stěžovatel v této souvislosti zdůraznil, že i žalovaná se v předmětném rozhodnutí zaměřila na objasnění skutečnosti, proč podle ní zdravotní stav stěžovatele nesouvisí s výkonem vojenské služby, a pouze v této souvislosti provedla další dokazování, samotnou jeho zdravotní kvalifikaci však nikterak nerozvedla a pouze chronologicky zopakovala děj vydávání zdravotních zpráv, na základě kterých o jeho zdravotní kvalifikaci rozhodla. K tomu stěžovatel dále poznamenal, že nesouhlas se zdravotní kvalifikací uvedl již v odvolání proti rozhodnutí Přezkumné komise u Ústřední vojenské nemocnice Praha a tak je to i uvedeno v úvodu napadeného usnesení. Městský soud v Praze tedy neměl žádný důvod k závěru, že stěžovatel se samotnou zdravotní kvalifikací souhlasí a pokud měl pocit, že nedostatečně vznesl žalobní námítky, nic mu nebránilo vyzvat ho, aby svá tvrzení ohledně nesouhlasu se zdravotní kvalifikací případně dopsal.

Stěžovatel také nesouhlasí s tím, že je možno napadené rozhodnutí žalované nějak rozčlenit a z tohoto hlediska pak posuzovat přípustnost podané žaloby. Stěžovatel je přesvědčen, že napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, který žalobou napadl v celém rozsahu. I kdyby připustil jeho vnitřní členění, jak uvádí Městský soud v Praze, tak i v tomto případě splňuje žaloba veškeré zákonné náležitosti, neboť žalobní námítky vznesl proti všem jeho výrokům.

Na podporu svých názorů poukázal stěžovatel také na nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 393/2000, v němž bylo vysloveno, že žádné ustanovení o. s. ř. vylučující soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vykládat extenzivně, namísto je naopak maximální zdrženlivost, tedy v pochybnostech je třeba zachovat právo na přístup k soudu.

Závěrem stěžovatel vyjádřil názor, že vydáním napadeného usnesení byl porušen jeden z principů demokratického právního státu, a to princip předvídatelnosti soudního rozhodování, neboť v jeho věci byla vydána téměř totožná rozhodnutí žalované, proti nim byla podána téměř totožná žaloba, a přesto jedno z nich bylo zrušeno a žaloba proti druhému byla odmítnuta. Stěžovatel proto navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl žalobou rozhodnutí Vyšší přezkumné komise u Ministerstva obrany ze dne 24. 8. 2010, které mu bylo doručeno dne 8. 10. 2010, a všechny výroky v něm uvedené (viz bod I. žaloby). V petitu žaloby navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Při formulaci žalobních bodů se však stěžovatel věnoval výhradně souvislosti zdravotního

pokračování

postižení s úrazem, který utrpěl při výkonu vojenské služby, k samotnému závěru o neschopnosti výkonu vojenské činné služby se na žádném místě explicitně nevyjadřuje.

Totéž hodnocení platí i pro jeho odkaz na nález MUDr. H. ze dne 16. 8. 2010, v němž se v závěru výslovně uvádí pouze tolik, že „*závěrečná diagnóza, pro kterou byl pan B. uznán jako neschopen výkonu vojenské služby a klasifikován neschopen D, není dostatečně podložena lékařskými nálezy a zdravotní stav žalobce je jednoznačně v souvislosti s původním úrazem v bojovém vozidle pěchoty, kdy změny v oblasti svalů a kloubů dolní bederní páteře přešly ve stadium chronické.*“ Zde je nutno dodat, že i kdyby uvedený nález obsahoval jednoznačné zpochybnění samotné kvalifikace D (čemuž celkový obsah nálezu nesvědčí), jedná se o pouhý důkaz, který má sloužit k prokázání žalobních tvrzení a tato povinná tvrzení by sám o sobě nemohl nahradit.

Podle § 11 odst. 3 vyhl. č. 503/2005 Sb. rozhodnutí přezkumné komise obsahuje zdravotní klasifikaci s vyjádřením o souvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské činné služby a výrok o schopnosti nebo o neschopnosti vojáka vykonávat vojenskou činnou službu. Dále obsahuje odůvodnění výroku a poučení o odvolání.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 7. 12. 2006 vydaným k Osvědčení o nemoci rozhodla Přezkumná komise u Ústřední vojenské nemocnice Praha pod bodem 3 tak, že stěžovatel je neschopen výkonu vojenské činné služby (klasifikace D) a pod bodem 4 tak, že celková porucha zdraví není v přímé souvislosti s výkonem vojenské služby, přičemž úraz z 5. 3. 2006 je v přímé souvislosti s výkonem vojenské služby.

Z hlediska výše uvedeného přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení námitek uplatněných stěžovatelem. Soud se především neztotožnil s názorem stěžovatele, že rozhodnutí přezkumných komisí nelze vnitřně rozčlenit a z tohoto hlediska pak posuzovat přípustnost podané žaloby. Jak z citovaného ustanovení vyhlášky č. 503/2005 Sb., tak i z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že rozhodnutí na jednotlivé výroky rozčleněno být má a také v projednávané věci bylo, napadené rozhodnutí žalované o odvolání pak při formulaci výroku tuto skutečnost zohlednilo. Nic na tom nemění skutečnost, že výrok o souvislosti celkové poruchy zdraví s výkonem vojenské služby je jen výrokem akcesorickým k výroku hlavnímu o způsobilosti vojenskou činnou službu vykonávat. Na druhou stranu se Nejvyšší správní soud neztotožnil ani s názorem Městského soud v Praze o nepřípustnosti žaloby z toho důvodu, že se námitky stěžovatele týkají jen výroku o souvislosti jeho zdravotního postižení s výkonem vojenské činné služby a nikoliv výroku o jeho neschopnosti tuto službu vykonávat.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat mimo jiné označení napadeného rozhodnutí, označení výroků, které žalobce napadá a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Z obsahu žaloby je zřejmé, jaké rozhodnutí má být předmětem přezkumu a také to, že žalobce napadl oba výroky v něm uvedené, tedy včetně výroku o neschopnosti výkonu vojenské činné služby. Za této situací nelze o aplikaci ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. uvažovat. Problémem v projednávané věci je však to, že stěžovatel ve své žalobě neuvedl žádné žalobní body, jež by se posledně uvedeného výroku týkaly. Tato skutečnost má však vliv na projednatelnost žaloby, případně na rozsah soudního přezkumu, nikoliv na přípustnost žaloby. V obecné rovině lze přisvědčit stěžovateli v tom, že při absenci uváděných žalobních bodů má soud povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat žalobce k odstranění nedostatků návrhu, které brání jeho věcnému projednání. Tato povinnost však neplatí beze zbytku, neboť onen nedostatek lze podle judikatury Nejvyššího správního soudu odstranit pouze

ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby. V projednávané věci bylo napadené správní rozhodnutí doručeno stěžovateli dne 8. 10. 2010, žaloba byla podána dne 7. 12. 2010, tedy v předposlední den zákonné lhůty. Za této situace již Městský soud v Praze nebyl povinen vyzývat stěžovatele k doplnění žalobních bodů k napadenému výroku o neschopnosti vykonávat vojenskou činnou službu, neboť stěžovatel by nemohl podání doplnit v zákonné lhůtě.

Projednatelnost žaloby tím však sama o sobě nebyla ohrožena, neboť podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky v mezích žalobních bodů. Žaloba podaná stěžovatelem žalobní body obsahuje, tyto se týkají výroku o souvislosti zjištěného zdravotního postižení s výkonem vojenské služby a v tomto rozsahu tedy lze napadené rozhodnutí přezkoumat. Výrok o neschopnosti k výkonu vojenské činné služby nebude moci soud pro absenci žalobních bodů věcně přezkoumat, byť bylo formálně též napadeno.

Vzhledem k tomu, že důvody pro odmítnutí žaloby nebyly dány, Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem tak, že přezkoumá napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přitom zváží, zda k posouzení otázky souvislosti zdravotního postižení stěžovatele s výkonem vojenské služby doplní dokazování například vyžádáním znaleckého posudku z oboru pracovního či posudkového lékařství, a poté o věci znovu rozhodne. V novém rozhodnutí pak rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. září 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu